

■ Hver dag dør ét menneske i trafikken, og 10 kommer alvorligt til skade. Ofte ender de som lakoniske meddelelser i avisernes spalter for kort nyt. Men bag hver kliniske formidling af en ulykkes fakta gemmer sig en større historie. Om familiers bekymring og uvished. Men også om de mennesker, der gør alt for at afværge tragedien. Dette er den historie. Historien om 24-årige Helle Marlene Pedersen og kampen for livet. Den begynder torsdag den 25. august 2005.

CPR-nummer 170681

– historien om en ulykke

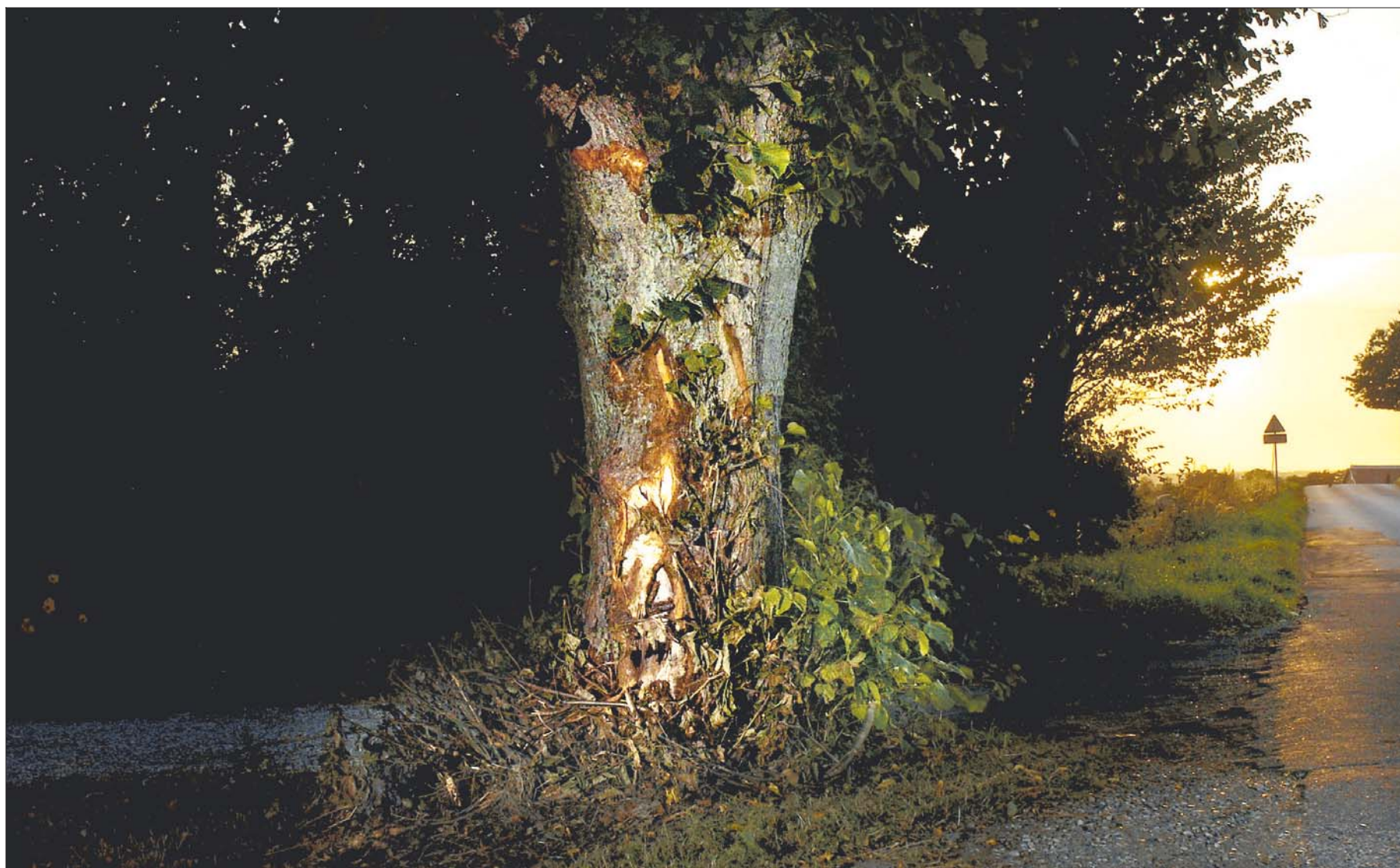

Privatfoto af Helle Marlene Pedersen og Allan Pedersen, taget før den 25. august 2005 og venligt udlånt af familien.

Kapitel 1: TRÆET

Historien bag historien

■ En skriftlig kontrakt med Rigshospitalet gav i august 2005 Morgenavisen Jyllands-Posten adgang til at opholde sig på Rigshospitalet og til at overvære operationer for at skrive om sundhedspersonalets forsøg på at redde et alvorligt kvæstet trafikoffere. Historien bygger på egne iagttagelser, øjenvidneskildringer, journalindsigt og faglige samtaler med læger, sygeplejersker, brandfolk og andre involverede. Historien er efterfølgende godkendt af de involverede.

FORTSAT FRA FORSIDEN

VÆKKEURET RINGER klokken to om natten den 25. august i den lille to-værelses i Ladegårdsparken Øst – Holbæks genkendelige version af boligbyggeri i mængden og højden til en rimelig penge. 24-årige Helle Marlene Pedersen har ikke for alvor vænnet sig til at stå så tidligt op, hun har kun haft jobbet som rengøringsassistent i Morris Rengøring i en lille måned.

Men der er ikke noget at gøre. Hun skal afsted, og i dag bringer ruten hende ad Holbækvej over Grevinge og til Asnæs.

Hendes jævnaldrende kæreste, Allan Pedersen, arbejdsmand i et gulvlæggerfirma, vågner kun med det yderste af bevidstheden og opfatter hende tænde en cigarett og rumstere i køkkenet. Han hører ikke

døren gå, da Helle forlader lejligheden omkring klokken 03.00 for at gå ned og mødes med sin kollega og chauffør, Ib Christensen.

***

HELLE OG ALLAN har kommet sammen i syv år, og da de fandt hinanden, fandt de meget.

Helles barndom var på mange måder ensom. Hun boede på Syd-sjælland, lidt uden for Næstved, men ikke ligefrem på landet. Hendes far døde, da hun var tre år, og hendes mor sloges med personlige problemer, så alting var ikke altid lige let.

Helle havde to brødre og en søster omkring sig i sin barndom. Søsteren var hendes bedste legekammerat. Helle brød sig aldrig rigtig om at gå i skole, pjækkede ofte, fordi dagene i skolen blev henslæbt med venin-

dernes drillier. Hun ville helst være indenfor, legede sjældent ude, men havde sin storesøster, og efter 9. klasse kom Helle på efterskole. Her mødte hun Allan, det blev hendes held. Og hans.

Allan var en stille og rolig, lidt genert dreng, der hellere spillede playstation end fodbold. Han voksede op med et stærkt familiesammenhold i det lille øsamfund på Sejerø, hvor hans far, indfødt øbo, drev et landbrug og et hønseri, mens hans mor i 25 år arbejdede på plejehjemmet, der sammen med færgen er den største arbejdsplads på Sejerø.

Der er en læge, nogle håndværkere og en Brugs på øen, men det er så det. Som de fleste andre Sejerø-unge kom Allan på kostskole i Tølløse fra 7. klasse, og der lærer man ud over pensum også at klare sig selv. Som de fleste andre unge, der forlader Sejerø, kom heller ikke Allan tilbage, men kastede sine lodder i et liv på fastlandet.

Da han var færdig med 10. klasse, syntes både Allan og hans forældre, at han ville have godt af to år på en efterskole. Der fik de øje på hinanden, generte Allan og ensomme Helle. Først boede de sammen på et kollegium, og for halvandet år siden indrettede de sig i lejligheden i Ladegårdsparken Øst, som unge mennesker gerne indretter sig.

Med tv, dvd-afspiller og musikantlæg – en moderne tids indretningsalter – et rack på væggen med plads til cd'er, playstationspil og dvd'er.

Et sofabor, en sofa og en stol, god at sidde i en aften foran fjernsynet.

***

NEDEN FOR NUMMER 41 i Ladegårdsparken Øst holder Ib Christensen klokken 03.00 præcis og venter. Han holder motoren kørende, der er lunt i den hvide Ford varevogn med rengøringsgrej bagi. Ib har bare taget et æble mod den værste sult og til at sparke dagen i gang. Han venter med dagens første kop kaffe, til han er i gang med rengøringsarbejdet. Det gør han altid, det er faktisk en slags rutine. Hans kone og de to børn sover, familien fra Gislinge har fået indrettet sig så praktisk, at Ibs kone har faste aftenvagter som sygeplejerske, så hun har tid til børnene om morgenen. Ib føler sig frisk, mere frisk end Helle gør, da hun sætter sig ind i bilen.

De kører ud i nattemørket, mens de sludrer om løst og fast. De kender ikke hinanden så godt endnu, han kun arbejdet sammen i en måned. De kører til forskellige virksomheder, slæber rengøringsmidler og vasker gulve hos Volvo og på plejehjemmet i Holbæk.

***

I MELLEMTIDEN ER ALLAN stået op hjemme i nummer 41 på fjerde sal. Han spiser morgenmad, brygger sig en kop kaffe og forlader lejligheden klokken 05.50 for at køre til Køben-

havn i en Mercedes varevogn sammen med en kollega for at lægge gulv. Det er en god dag, torsdag, for han har firedagesuge og fredag fri.

Det er "lille weekend". Allan tænker på Helle, der har været oppe i fire timer, og sender hende en SMS fra bilen. »Hvordan går det? Er du træt?« »Lidt«, trykker Helle på tastaturet.

***

DET ER OP AD FORMIDDAGEN, da Helle læner hovedet mod vinduet i passagersiden og lukker øjnene. Hun falder i søvn. Det har efterhånden været en lang dag, selv om resten af Danmark stort set lige har taget fat på den. Hun og Ib har netop gjort rent på plejehjemmet og skal videre til et hus i Asnæs. Nogle håndværkere er færdige med at sætte i stand, og nu skal der gøres rent, for at beboerne kan flytte ind igen.

Ib drejer op ad Holbækvej, hvor skiltet viser syv kilometer mod Asnæs. Men hverken Ib eller Helle tager synderlig notits af de gule marker, seks vindmøller på venstre hånd eller gårdsalget med purløg og persille i vejkanterne. Det er ikke en dag, da naturen gør opmærksom på sig selv. Det er overskyet og har regnet let. Spredte byger, kalder meteorologerne det.

Ib fører bilen gennem Holbækvejs bugtede forløb, og bilens bevægelser vækker Helle. Hun rører lidt på sig, misser med øjnene og småvrisser: »Kør ordentligt«

»Det gør jeg sgu også,« svarer Ib. Han kører ind i et sving oppe på en bakke, og han ser en modkørende nærme sig på den smalle vej. Det er ubehageligt, men ikke faretruende. Ib trækker så langt ud, at de højre hjul bliver fanget af rabatten. Det knager i dækkene, da de skurer mod rabatten, og det rykker i rattet.

Endnu en modkørende bil, se-kunder senere bare. Igen må Ib styre uden om, igen får højre forhjul fat i rabatten, være denne gang.

Ib forsøger at trække bilen fri med et ryk i rattet, men i det øjeblik det lykkes, i det øjeblik forhjulene igen får fat i asfalten, peger de direkte på tværs af vejen.

Så ser Ib træet.

»Vågn op for helvede, Helle. Nu sker der noget,« råber han. Helle åbner øjnene og kigger forvirret rundt. Det hele går så hurtigt, at Ib ikke engang når at flytte foden til bremsen. Han ser den hvide gård, hvor pensionisten Bernhard Nielsen bor, komme lige imod sig. Og han ser træet komme lige imod sig. Ib når ikke at tænke, alt er reflektorisk nu.

Han prøver at styre ind mellem gården og træet.

I det øjeblik er Allan ved at gøre klar til at lægge gulv i en bygning ved siden af Den Sorte Diamant i København. Det er snart weekend, han glæder sig.

FORTSÆTTES 2. JULEDAG

Af JENS GRUND, CHR. THYE-PETERSEN og TORBEN STROYER (foto) jens.grund@jp.dk | christian.thye@jp.dk | torben.stroyer@jp.dk